

DE LAATSTE VIKINGKRIJGER

Andere boeken van Luc Hanegreefs bij Clavis

Een brandend hart

Alleen meisjes kunnen vliegen

Vreemdeling

Ik zal op je wachten

Volle Maen

Vikingbloed

Heksenjong

Vervloekt

DeSoto Adventurer 1961

De ring van Commodus

Luc Hanegreefs

De laatste Vikingkrijger

© 2024 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: Vikingen, wraak, familie, geschiedenis, avontuur

NUR 283-284

ISBN 978 90 448 5491 6

D/2024/4124/143

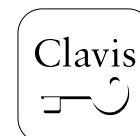
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

www.luchanegreefs.be

DE LAATSTE VIKING KRIJGER

LUC HANEGREEFS

1. EEN HINDERLAAG

Het Frankische Rijk

Begin april 885

Siggo keek bezorgd de wagen met mest na die door de smalle poort het dorp uit reed. Het paard raakte maar moeilijk vooruit op het nog modderige pad en de wielen dreigden onder de last te bezwijken, maar er was geen tijd te verliezen. Er kon pas worden geploegd wanneer de velden waren bemest, en de lente had lang op zich laten wachten.

Het jaar 885 was onder een dikke laag sneeuw begonnen en de eerste maanden waren bitter koud en nat geweest. Maar sinds enkele dagen strekte een eindeloos blauwe hemel zich uit boven de Maasvallei. De zon had de deuren van de huizen opengegooid en mensen en dieren naar buiten gedreven. Pasgeboren kalveren stonden nog onwennig op hun poten, lammeren verdrongen zich rond de moederschapen in de overstromingsgebieden bij de rivier.

Siggo keek omhoog naar de donkere wolken die zich aan de horizon begonnen op te stapelen. Ondanks de prille lente was het al de hele dag drukkend warm. De koeien en de honden waren rusteloos en de katten waren gestopt met op muizen te jagen. Hij merkte hoe een gevoel van onrust ook hemzelf bekreep, al had dat meer te maken met zijn bezorgdheid dat het onweer het werk op de velden zou vertragen en met de frustratie dat hij niet in staat was

om te helpen. Iedereen was druk in de weer en hij kon alleen maar toekijken. Hopelijk bleef het droog tot het donker was.

‘Heer! Heer!’

In de opening in de houten omwalling die rondom de kleine nederzetting was opgetrokken, was een magere gestalte verschenen. De schaapsherder kwam opgewonden naar hem toe gelopen.

Siggo maakte een geërgerd gebaar. ‘Verdorie! Ik heb nog zo gezegd dat de wagens niet te zwaar mogen worden beladen. Dan kantelen ze of zakken ze door hun assen.’

De herder maakte een haastige buiging. ‘Er is niets mis met de wagens,’ hijgde hij.

‘Wat is er dan wel aan de hand, Bern?’

‘Vikingen, heer! Ze zijn aan wal gegaan. Hun schip ligt aange-meerd bij het elzenbroekbos. Ze hebben er een vuur gemaakt. Ik vermoed dat ze daar hun kamp zullen opslaan.’

Siggo kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Met hoeveel zijn ze?’

‘Een tiental. Misschien meer.’

‘Hebben ze paarden bij zich?’

‘Nee, ze zijn te voet. Ik denk niet dat ze vanavond nog op roof-tocht zullen gaan. Ze waren ook niet zwaarbewapend toen ik ze zag. Waarschijnlijk waren ze enkel op zoek naar eten.’ Bern sloeg zijn ogen neer. ‘Ze hebben een van de schapen gedood.’

‘Daar zullen ze voor boeten. Net zoals voor wat ze ons jaren geleden hebben aangedaan.’ De stem van Siggo klonk grimmig. ‘We hebben het vaak genoeg gehad over wat ons te doen staat als ze zouden terugkeren. De palissade is hoog en stevig en we hebben de voorbije jaren wapens gesmeed, zodat we ons dit keer kunnen verdedigen.’ Hij klemde zijn kaken op elkaar. ‘Maar we zullen ons

niet verdedigen. Wij zullen degenen zijn die in de aanval gaan.’

Hij liet zijn rechterhand op de schouder van de herder rusten. ‘Keer terug naar je schapen en houd een oogje in het zeil, maar zorg dat ze je niet opmerken. Hopelijk heb je gelijk en blijven ze vanavond tussen de oeverwal en de rivier. Kom het me meteen vertellen als ze toch deze richting uit komen. In de tussentijd kunnen we weinig doen. Iedereen is nodig op de velden. Blijf dicht bij de wal en schrik niet wanneer je vannacht gezelschap krijgt. Ik kom met een aantal mannen naar je toe.’

De blik van Bern bleef rusten op de linkerarm van Siggo, die onbeweeglijk naast zijn lichaam hing, en gleeed vervolgens naar het litteken dat dwars over zijn gezicht liep. ‘Is dat wel een goed idee, heer?’ vroeg hij voorzichtig, bang dat zijn woorden als een belediging zouden worden opgevat. ‘Ze hebben u al een keer lelijk te pakken gehad.’

‘Zeven jaar geleden heb ik gezworen dat ik wraak zou nemen voor de dood van mijn vader en mijn broer.’ De doorkerfde lippen vertrokken. ‘Geen enkele Viking die het waagt een voet op de oever te zetten, komt hier levend vandaan!’

Het onweer liet op zich wachten. Bern vertoonde zich niet meer. De avond was al gevallen toen in het westen het eerste gerommel van de donder te horen was. Nu en dan lichtte aan de horizon een donkere wolk op, alsof er diep binnenin een vuur woedde.

Donkere gestalten daalden in een rij achter elkaar de zachte glooiing af, gebogen en geruisloos, als een slang die zich een weg baant door het struikgewas en het hoge gras. De onweerswolken hadden de maan nog niet verduisterd. Voor hen baadde de Maasvallei in een

hard wit licht. Hun silhouetten verraadden dat ze allemaal gewapend waren, de bijlkoppen en het ijzeren beslag van de knuppels in doeken gewikkeld. Siggo liep voorop. Aan de voet van de brede oeverwal, die de rivier in de loop der eeuwen had opgeworpen, hielden ze halt. Siggo gebaarde dat iedereen moest blijven waar hij was. Hij klauterde moeizaam naar boven en verschuilde zich achter een struik.

Het overstromingsgebied strekte zich voor hem uit als een lege vlakte. In de verte, rechts van hem, dobberde de snek bij het elzenbroekbos. Aan de overzijde van de rivier lichtten zwerfkeien op tussen dikke plukken laag struikgewas en groepjes zwarte populieren en schietwilgen. De Maas glansde als een zilveren lint in de nacht.

Zilver.

Het water voerde zijn gedachten mee naar zijn vader, Bobo, en de verhalen die hij had verteld over de overstromingen die het dorp in het verleden hadden geteisterd. Enkele keren, wanneer de naarsregens en de wintersneeuw de rivier uitzonderlijk hadden doen aanzwellen, had ze de oeverwal doorbroken en alles verslonden wat ze op haar weg tegenkwam. Zijn vader had de overstromingen overleefd, maar niet de nog dodelijkere golf van Vikingen die het dorp vele jaren later had overspoeld. Wie aan de slachtpartij was ontsnapt, had zijn heil gezocht op de hoger gelegen gronden, verder weg van de rivier. Daar, hoog en droog en uit het zicht van ongewenste bezoekers, hadden ze het dorp opnieuw opgebouwd, dit keer met een muur van scherpgepunte boomstammen eromheen.

‘Bern?’ zei hij zacht.

Even later hurkte de schaapsherder naast hem neer.

‘Net wat ik dacht, heer. Ze hebben zich teruggetrokken op het dek. Het schaap slachten en roosteren was het enige wat hun interesseerde.’

‘Heb je al een beter idee met hoeveel ze zijn?’

‘Ik ben tot vlak bij het schip geslopen,’ klonk het trots. ‘Ik kon zelfs hun stemmen horen. Ze zijn in totaal met twaalf. Twee houden de wacht bij het kampvuur.’

Siggo knikte goedkeurend. ‘Dan weet ik genoeg. Kom mee.’

In de beschutting van de oeverwal vertelde hij de anderen wat hij in gedachten had. Hij had niet lang hoeven na te denken over zijn plan. De voorbije jaren, terwijl de wraakzucht in hem woekerde, had hij alle mogelijke scenario’s overlopen. Hij had allerlei listen verzonnen en strategieën uitgedacht. Intussen had hij de mannen van het dorp verplicht om te oefenen met hun bijlen en hun zelfgemaakte wapens.

Ze waren er allemaal klaar voor, maar nu hij hun ogen op zich gericht voelde, begon de onzekerheid aan hem te knagen. Zolang hij de Vikingen enkel in zijn hoofd had bevochten, had hij geen moment getwijfeld aan de uitkomst van de strijd. Nooit was ook maar een van hen aan zijn wraak ontsnapt. Maar in het echt was het anders.

‘Wat als het plan mislukt, heer?’ waagde een stem. ‘Er is bijna niemand achtergebleven om het dorp te verdedigen. Alleen oude mannen en jongens.’

Anderen vielen hem bij. ‘Ze zullen weerloos zijn als ze worden aangevallen. Het wordt opnieuw een bloedbad!’

Siggo voelde hoe hun woorden zijn twijfels dreigden aan te wakkeren. In de ogen van de twintig gezichten die hem aanstaarden, woedde de tweestrijd tussen vertrouwen en angst. Hij antwoordde niet. Voor de zoveelste maal zag hij voor zich hoe zijn moeder onbewogen bij de deur stond en met haar arm naar de aanvaller wees, die van hoog op zijn paard de bijl naar beneden liet komen. Het

blad dat diep in de borstkas van zijn vader ploegde. De leren tas vol zilver die samen met het lichaam van Bobo op de grond plofte.

‘Het zal niet mislukken,’ zei hij kordaat, en hij hoopte dat zijn stem overtuigend genoeg klonk. ‘Als er bloed vloeit, zal het Vikingbloed zijn.’

Afgeschermd door de oeverwal slopen ze langs de rand van het overstromingsgebied tot ze ter hoogte van het elzenbroekbos kwamen. Daar staken ze geruisloos de wal over en verstopten zich tussen de bomen.

Vanuit hun schuilplaats konden ze de snek goed in de gaten houden. Zodra de zon was ondergegaan, hadden de meeste Vikingen beschutting gezocht onder het zeil dat over de hele lengte van het dek was gespannen. Op de oever hing het zo goed als leeggeplukte karkas van het schaap aan een spit boven het vuur. Nu en dan gooide een van de twee wachtposten een stuk hout in de vlammen.

Even vreesde Siggo dat het naderende onweer zijn plan in de war zou sturen, maar tot zijn opluchting spanden de twee mannen een doek over het kampvuur voordat de eerste druppels vielen. Toen de wind een regenvlaag over de vlakte dreef, kropen ze zo dicht mogelijk bij de vlammen. Nu en dan sneden ze een stuk vlees van het karkas en wisselden ze een paar woorden met elkaar. Geen enkele keer kwam een van hen overeind om in de duisternis buiten de lichtcirkel te kijken. Ze hadden hun helmen afgezet en Siggo kon hun gezichten duidelijk zien in de gloed van het vuur. Hij bromde goedkeurend. Ze waren jong en allicht nog niet gehard door de strijd. Deze Vikingen zagen er eerder uit als boeren dan als krijgers.

Zijn makkers waren nauwelijks zichtbaar in het donker, maar hij wist hoe ze zich voelden: doorweekt en onzeker over wat hun de

volgende ochtend te wachten stond, nu de regen het schip geselde. Hij maakte zich zo klein mogelijk, terwijl het onweer langzaam over de Maasvallei trok en de bliksemflitsen het grauwe zeil over het dek lieten oplichten als een witte lijkwade.

Nog voor de eerste zonnestralen over de Maasvallei gleden, kwamen de Vikingen vanonder het doek tevoorschijn. Het onweer van de voorbije nacht had de hemel schoongeveegd. Nergens was nog een wolk te bespeuren. De regendruppels waren uit de grond tevoorschijn gekomen en zweefden als flarden dunne mist tussen de bomen en over de vlakte.

Siggo wreef de slaap uit zijn ogen. Die mist was een vloek en een zegen tegelijk. Hij zou hen aan het oog onttrekken, maar de vochtige lucht dreigde voor problemen te zorgen. Tot zijn opluchting laaide het kampvuur nog altijd hoog op.

Met uitzondering van de nachtelijke regenvlagen verliep alles tot dusver zoals hij had verhoopt. Een groep van tien krijgers vertrok in de richting van het dorp. De twee achterblijvers maakten aanstalten om eten te bereiden. Een van hen haalde het karkas van het spit, de andere sleepte een grote kookpot aan.

Siggo zocht naar de gezichten van zijn makkers. Een na een verschenen ze tussen het struikgewas en achter boomstammen. Gespannen en met samengeperste lippen. Hun ogen vroegen om een teken, maar Siggo verroerde zich niet. Pas toen de groep Vikingen over de oeverwal was geklauterd en erachter was verdwenen, en de twee schildwachten over de ketel met meelpap gebogen stonden, stak hij zijn arm in de lucht.

De zes mannen die zich het dichtst bij de bosrand hadden ver-

stopt, kwamen overeind. Op datzelfde moment verscheen de zon achter hen. Ze baande zich een weg tussen de bomen en toverde de grauwe mist om in een gouden sluier. De snek lichtte op en de drakenkop op de boeg leek ineens veel minder dreigend.

Een goed voorteken.

Siggo hield geschrokken zijn adem in toen een van de schildwachten zich omdraaide en zijn gezicht naar de warme gloed keerde, maar zijn ogen onmiddellijk dichtkneep tegen de felle zon. De zes gestalten bleven als bevroren staan. Zodra de Viking zich weer over het vuur begon te ontfermen, kwamen ze in actie. Sluiks en geruisloos, hun bijlen en knuppels in de aanslag.

Een van de twee mannen keek geschrokken op toen hij een beweging zag, maar het was te laat. Ze hadden zelfs niet de tijd om hun wapens te grijpen. De aanvallers wisten precies wat hun te doen stond. Ze tilden de twee lichamen op en droegen ze ver de rivier in, waar ze door het water werden meegenomen. Intussen was een tweede groepje bij het vuur verschenen. Ze staken fakkels in de vlammen en haastten zich ermee naar de snek. Een na een verdwenen ze over de lage boord en onder het zeildoek.

Siggo tuurde met bonzend hart naar het schip, dat bewegingloos in de ochtendzon lag. Er gebeurde niets. Alleen waterdamp steeg op van het doek. Hij voelde zijn mond kurkdroog worden. Hier had hij de hele nacht voor gevreesd: de regen had alles aan dek doorweekt. Ze zouden er nooit in slagen het schip in brand te steken.

Een blik over zijn schouder vertelde hem dat de anderen er ook zo over dachten. Alle ogen die hij kon zien, waren op de snek gericht, die geduldig wachtte op de terugkeer van de krijgers.

In gedachten zag Siggo hoe de Vikingen het dorp steeds dichter

naderden. Er zou paniek uitbreken zodra ze bovenaan de helling verschenen. Hopelijk hield de poort van de omheining stand. Zijn moeder zou doodsangsten uitstaan.

‘Kijk!’ Een gedempte kreet liet hem opschrikken.

Een donkere rooksliert was onder het zeil uit gekropen en zocht langzaam een weg naar boven. Het lemmet van een mes maakte lange scheuren in het doek en nog meer rook walmdde omhoog. Nu waren ook de eerste vlammen te zien. De wolk werd dikker en donkerder en waaierde uit als een vuile vlek op de stralend blauwe hemel. Een tijdlang was alleen het geknetter van de vlammen te horen.

Siggo schrok op toen Bern naast hem neerhurkte.

‘Zal ik gaan kijken wat ze uitvoeren, heer? Mogelijk hebben ze de rook niet opgemerkt.’ Een veelbetekenend kuchje. ‘In dat geval is onze hulp misschien wel nodig in het dorp.’

Siggo aarzelde. Als de Vikingen ontdekten dat er niemand was om de nederzetting te verdedigen voor ze de rook opmerkten, zouden ze doorhebben dat het vuur een hinderlaag was. Hij keek de schaapherder vertwijfeld aan. ‘We maken alleen een kans als we hen kunnen verrassen. Als we ons blootgeven, zijn we verloren.’

‘Maar de vrouwen en kinderen ...’ Bern zweeg abrupt toen in de verte luid geschreeuw weerklonk. Over bijna het hele dek van het schip waren nu vlammen te zien, en ze hadden grote gaten geschroeid in het zeildoek.

‘Daar komen ze! Verstop je,’ beval Siggo.

Hij voelde hoe een gevoel van opwinding zich van hem meester maakte. De twijfels die de hele nacht aan hem hadden geknaagd, waren verdwenen.

Vanuit zijn schuilplaats zag hij hoe de Vikingen luid schreeuwend

de oeverwal af stormden en zich op hun brandende schip stortten. Enkelen trotseerden het vuur, klommen aan boord en duwden tonnen met drinkwater omver. Met geblakerde houten emmers werd nog meer water over het lage dolboord gekieperd. De vlammen verdronken en al snel werd de rookwolk lichter.

Alles verliep nog altijd zoals gepland.

Siggo zag hoe enkele krijgers zoekend om zich heen keken. Een van hen slaakte een kreet en wees naar een plek in het gras bij het kampvuur. 'Kijk hier! Bloed!' Ze begonnen namen te roepen. Toen er geen antwoord kwam, liepen de eerste mannen naar de bomen. Hun aanvoerder beval hun dat ze moesten wachten, maar ze gehoorzaamden niet.

Het is zover.

De spanning joeg een rilling over Siggo's rug. Hopelijk gingen de Vikingen ervan uit dat de brandstichters niet zo dom waren om zich vlak bij het schip te verstoppen, en waren zij enkel op zoek naar de lichamen van hun twee makkers.

De knokkels van zijn rechterhand kleurden wit toen hij zijn vingers om de steel van zijn bijl klemde. De dunne mist was opgetrokken en de Maasvallei glansde vredig in het vroege ochtendlicht. Insecten dartelden in en uit de stralen die door de kruinen van de elzen priemden. In de takken boven hem floot een vogel.

Het beloofde opnieuw een mooie dag te worden.